

Lényraktár

Olyasféle tér volt, mint a poros padlások. Kicsit sötét, kicsit pókhálós, kicsit büdös. Itt-ott, mint a háztető repedésein át, befúródott egy-két vékony fénycsóva. A fal mentén alacsony, tornapadhoz hasonló ülőalkalmatosságok. Különös teremtmények egész hada kuporgott ott. Első pillantásra talán plüssjátéknak gondoltad volna őket. De ezek bizony hús-vér lények voltak, szuszogó, horkantó életek. Úgy ücsörögtek ott, mint reszketeg nénik az orvosi váróban: szépen egymáshoz préselődve, ölbe fektetett kézzel, türelmesen, vagy inkább csak beletörődve helyzetükbe. Időnként valamelyik lény krákogott egyet, egyébként teljes volt a csend.

Aztán egy hatalmas termetű, leginkább medvére emlékeztető teremtmény zsörtölődni kezdett. Először csak úgy maga elé dűnnyögve, majd egyre hangosabban, a többi lénynek címezve mondandóját. *Gyermekkorában persze kellettünk neki, igaz?! Akkor jól jött a kiskomának, hogy van egy képzelt barátja! Velem ijesztgette a kisöccsét! És nézzétek, mi lett velünk! Egy suf niba zárt minket! Ez a hála az együtt töltött percekért?*

A többi lény egy darabig csak hallgatta, de úgy tűnt, a medveszerű figura siráma ragályos. Aprócska, falevélnél alig nagyobb manó vette át a szót. *Úgy van!, sipította. Hálátlan alak lett belőle!*

Én például mindig csak akkor keltem neki, amikor erősnek akarta érezni magát.

Lány hangú, puha, meleg párnát idéző lény folytatta a kesergést. *Engem akkor képzelt el, amikor hiányzott neki a mamája! Olyankor gondolatban mindig hozzám bújt. De most már saját felesége van!*

Engem akkor hívott, ha nehezére esett pisilni, búslakodott egy vízként csillogó cseppfejű. Most meg a saját gyereket pelenkázza!

Rám akkor volt szüksége, ha nem ízlett neki a menza, brummogta egy kerekarcú pizzaszörny. Rám meg, ha elszomorodott valami miatt, suttogta egy bohócorrot viselő krumpli. Most meg már ő bolondozik a kislányának, hogy felvidítsa.

Hiába, sóhajtotta egy vénséges sziklalény, igazágtalan az élet...

Ekkor egy férfi szavaira lettek figyelmesek. Ő az, súgta áhítattal a manó.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy hatalmas, medveszerű lény..., dörmögte a férfi.

A medveteremtmény egészen elérzékenyült. Kinyílt az elme-raktár ajtaja, friss levegő és fény hatolt be. A képzeletbe zárt lények megilletődve álltak fel a padokról. Vettek egy nagy levegőt.

KAPITÁNY MÁTÉ

